

2017. május 14. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 14,1-12 – „...legalább a tetteimért higgyetek”

Érthető a nyugtalanság a tanítványokban. Most hangzott el, hogy „egy közületek elárul”, és hogy Péter meg fogja tagadni. Különben is kevés ideig lesz velük Jézus. A sok szép remény összeomlani látszik. Mindent elhagytak, és most vége?!

Jézus úgy oldja fel aggodalmukat, hogy éppen rogyadozó hitüket próbálja erősíteni. Csak az segít, ha még jobban bíznak, a reménytelenség ellenére.

Tulajdonképpen minden hívő embernek ezt kell megtanulnia: igazán hinni azt, amit hiszünk!

Nem kell nyugtalankodni, ha valaki elhagyatottan áll a világban, és kísértések, megpróbáltatások közepette nem érzi Isten közelségét. „Segítsd hitetlenségemet!” A kevéske hitet tudatosítani, megerősíteni – ez segíti a továbbhaladást.

A tanítványok további bizonytalansága, hogy nem ismerik azt a sorsot, amely a Mesterükre vár. Sem az utat, amely elvezeti Jézust az eléje szabott célhoz.

Hová megy? Hová megyünk majd, ha ebből az életből ki kell lépni? Van-e valami elgondolásunk, hogy mi történik velünk, ha meghalunk? Nem az a kérdés, hogy mit vallunk erről, hanem az, hogy a szívünk legmélyén mit hiszünk róla? Azt, hogy a halál egy nagy pont az élet végén? Vagy egy kétségbeesett kérdőjel? Hányszor halljuk: „Istent hiszem, de hogy van túlvilág...”

A sokszor nyugtalanító kérdésre Jézus választ ad: Van tovább. Az Atya hazavár.

Elbizonytalanít bennünket a „láthatatlan” Isten. A megközelíthetetlen. Aaz emberek felett való Úr. Jézus megtanította, hogy Istenről másként is lehet gondolkodni: úgy is, hogy Ő „itt lenn is van”. Benne élünk, mozgunk, és Ő mibennünk. Jézusban feltárulkozott, „láthatóvá lett”. A szavak mellett a tettek tanúskodnak Arról, akinek küldötteként a földön élt.

Engem mi nyugtalanít? Erősítenem kell a Hitemet? Tetteim miről tanúskodnak?

Horváth József (Tata)